

Vesialueomistajain liitto VEALO ry
c/o Marepe Oy
Sinikalliontie 10
02630 Espoo

LAUSUNTO

1.9.2023

Maa- ja metsätalousministeriö
kirjaamo.mmm@gov.fi

Maa- ja metsätalousministeriön lausuntopyyntö 30.6.2023 VN/2935/2020

TENOJOEN VESISTÖN KALASTUSSÄÄNTÖ

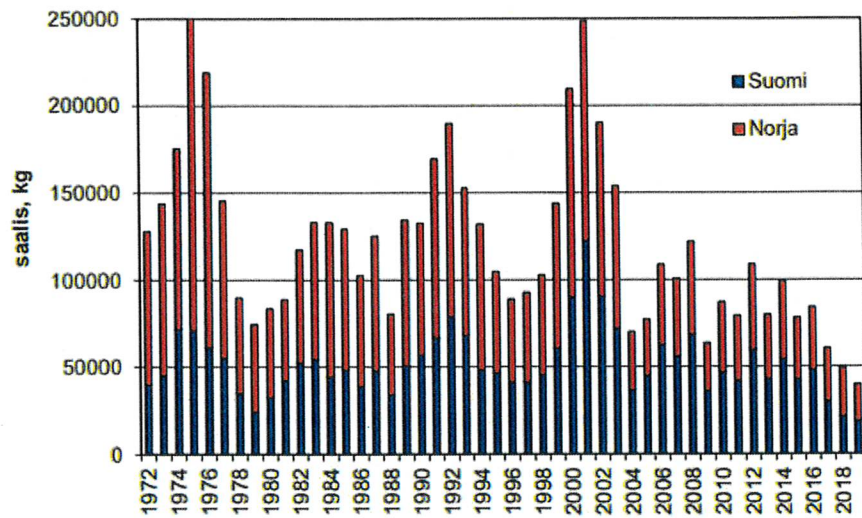
Maa- ja metsätalousministeriö pyytää lausuntoa luonnoksesta Suomen ja Norjan väliseksi Tenojoen vesistön kalastussäännöksi.

Esitys Esitämme, että Tenojoen vesistön kalastussääntö valmistellaan uudelleen ja ryhdytään asian vaatimiin täydentäviin neuvotteluihin Norjan valtion kanssa.

Perustelu Tenojoen vesistön kalastussääntö on esitetyssä muodossaan perustuslain 9 §:n ja 15 §:n vastainen jäljempänä esitetyin perusteluin. Kalastussääntöesitys ei ole myöskään pääministeri Petteri Orpon hallituksen ohjelman 20.6.2023 mukainen.

On huomattava, että Tenojoen vesistöjen lohenkalastus on ollut kielletty vuosina 2021 – 2023 jokeen lisääntymään nousevien lohien vähäisen määrän vuoksi. Syynä on todennäköisesti liikakalastus. Lohisaaliin määrä on pienentynyt vajaassa kahdessakymmenessä vuodessa (2001-2019) 250.000 kg:sta 40.000 kg:aan (Raportti Tenon lohikantojen tila 2019, Tenojoen vesistön seuranta- ja tutkimusryhmän raportin suomennos 1/2019, Kuva 2.). Tilanne ei tule korjautumaan pitkään aikaan johtuen jo vuosia jatkuneesta kutemaan nousevien lohien vähäisestä määrästä.

Tenojoen vesistön seuranta- ja tutkimusryhmän raportti 1/2019

Kuva 2. Tenojoen vesistön arvioitu lohisaalis (kg) Norjassa ja Suomessa vuosina 1972–2019.

Tenojoen kalastussopimuksen ja kalastussäännön sopimisen lähtökohtana on se, että Norjassa on vuonna 1888 säädetty lailla, että kalastuksesta määrää valtio. Ensimmäisissä kalastussopimuksissa ja kalastussäännöissä lähdettiin virheellisesti samasta lähtöolettamasta, että myös Suomen valtiolla olisi kalastusoikeuden suuruuteen perustuva määräämisoikeus Tenojoella. Jo vuonna 1986 Tenojoen kalastustoimikunnan mietinnössä II (Komiteamietintö 1986:3) taulukossa 6 (s.16) tuotiin esille, että valtion ranta-alueita vastaavan kalastusoikeiden osuus oli 17,1 %. Muiden kuin valtion kalastusoikeuden osuus oli 82,9 %.

Tenajokisopimuksen perustuslakiongelmien ratkaisemattomat jo vuodesta 1979. Ennen perusoikeusuudistusta asia voitiin ratkaista säätämällä asiasta perustuslain säätämisyhteistyössä. Ongelmien ratkaisun ei ole ryhdytty perusoikeusuudistuksen jälkeenkään, jolloin poikkeuslakimenettelyn käyttöön suhtaudutaan pidättyvästi (PeVM 10/1998 s. 22-23).

”Tenajokisopimus siihen liittyvine kalastussääntöineen merkitsee edelleenkin omistajille rajoitusta omaisuutensa käytössä. Rajoittaminen koskee sekä niitä, joilla on kalastusoikeus vesialueen omistuksen perusteella tai erityinen oikeus kalastuspaikkaan, että luontaistaloudesta huomattavan osan elannostaan saavia maata omistamattomia asukkaita. Rajoittaminen ilmenee erityisesti kalastuksen maksullisuudessa, sallittujen pyydysten ja niiden enimmäismäärän sekä veneen käytön säätelyssä. Omaisuuden suoja koskeville tulkinnoille ominaisen pysyvyyden vuoksi on katsottava, että laki Norjan kanssa Tenojoen kalastuspiirin yhteisestä kalastussäännöstä tehdyn sopimuksen ja siihen liittyvät kalastussäännön eräiden määräysten hyväksymisestä on ristiriidassa myös PeL 15 §:n omaisuuden suoja säännöksen kanssa.” (Kasurinen, N.: Ennen 1.2.2000 säädettyjen poikkeuslakien suhde uuteen perustuslakiin – Perustuslakiuudistukseen liittyviä

selvityksiä. Perustuslain seurantatyöryhmän mietinnön liite - Työryhmämietintö 2002:8, ss. 85-87)

Perustuslain vastaisuudet, jotka ovat edelleen ratkaisematta

Perustuslakivaliokunta on kattavasti analysoinut perusoikeusongelmat lausunnossaan 13/1989:

- Tenojokisopimuksen tavoitteena on säilyttää ja lisätä lohikantaa, turvata paikkakunnan väestön lohenkalastukseen perustuvaa elinkeinoa sekä varata kohtuullinen osa lohenkalastuksesta urheilukalastajille (s. 2/I).
- On huomattava perustuslakivaliokunnan katsoneen (PeVL n:o 7/1978 vp. ja PeVL 5/1981 vp.), että Inarin, Enontekiön ja Utsjoen kunnissa on luontaistaloudesta huomattavan osan elannostaan saavilla maata omistamattomilla asukkailla sellainen vähintään nautintaperusteisiin oikeuksiin rinnastettava oikeus kalastukseen, joka sekä ammattikalastuksen että kotitarvekalastuksen luonteisena nauttii hallitusmuodossa turvattua omaisuudensuojaa. Valtaosa näistä asukkaista kuuluu saamelaisväestöön. (s. 2/I).
- Kalastussäännön vaikutuksia arvioitaessa on kuitenkin valiokunnan käsityksen mukaan kiinnitettävä korostetusti huomiota lohenkalastuksen erityisen suureen merkitykseen paikalliselle väestölle (s. 3/II).
- Paikkakuntalaisten asemaan vaikuttaa oleellisesti, missä määrin kokonaan ulkopuoliset henkilöt voivat kalastaa Tenojoessa. Heidän osuutensa Tenojoen vesistöstä saatavasta kokonaissaaliista on kasvanut merkittävästi. Aikanaan virkistyskalastajien kalastusmahdollisuuksien turvaamista voitiin perustella siitä syystä, että huomattavan osan Tenojoen vesistä saatettiin katsoa kuuluvan valtiolle. Sittemmin vesipiirirajankäynnin edetessä on ilmennyt valtion osuuden olevan selvästi aikanaan oletettua pienempi (s. 3/II).
- ...lisärajoitukset yhdessä sen kanssa, että sopimus ja kalastussääntö entisestäänkin turvaavat virkistyskalastusta Tenojoessa, muodostavat Tenojoen jokilaaksoissa asuvien, kalastamaan oikeutettujen kannalta sellaisen rajoituksen, joka olennaisesti heikentää heidän mahdollisuuksiaan saada toimeentulonsa lohenkalastuksesta (s. 3/II).
- Sellaisiin muualla kuin jokilaaksoissa asuviin henkilöihin, joilla on hallitusmuodon 6 §:ssä turvattu kalastusoikeus maanomistuksen nojalla tai muun perusteen takia, kohdistuu enemmän rajoituksia kuin jokilaaksoissa asuviin henkilöihin. Heidän asemansa on samanlainen kuin kenen tahansa jokilaaksojen ulkopuolella asuvan henkilön, jolla ei ole hallitusmuodon 6 §:ssä turvattua kalastusoikeutta. Näiden omistajien kannalta Tenojokisopimus ja siihen liittyvä kalastussääntö johtaa omistamisen merkityksettömyyteen (s. 3/II).
- Valiokunnan käsityksen mukaan näin pitkälle meneviä kalastusoikeuden rajoituksia ei voida vakuuttavasti perustaa kalakannan suojelutavoitteen saavuttamispyrkimykseen. Asiaa arvioidessaan valiokunta on pitänyt merkittävänä sitä, että Tenojokisopimuksen 5 artiklan mukaan kaikki saavat kuitenkin kalastaa Tenojoen kalastuspiirissä. Tämän kalastusoikeudesta

riippumattoman, täysin ulkopuolisten henkilöiden kalastusmahdollisuuden todellisen merkityksen osalta on oleellista, että esityksen perusteluista ilmenevin tavoin näiden virkistyskalastajien osuus Tenojoen kokonaissaaliista on ollut noin 40 prosenttia (s. 4/I).

- Valiokunnan mielestä kalastussäännön mukaiset rajoitukset johtavat kokonaisuutena ottaen siihen, että muualla kuin jokilaaksoissa asuvien, kalastukseen sinänsä oikeutettujen mahdollisuudet käyttää hallitusmuodon 6 §:ssä turvattua kalastusoikeuttaan normaalilla, kohtuullisella ja järkevällä tavalla vaikeutuvat olennaisesti tai jopa estyvät.
- Omaisuuksensuojan loukkauksen vakavuutta käsiteltävänä olevassa tapauksessa korostaa se, että kalastajien asema määräytyy, ei kalastusoikeuden vaan vakinaisen asuinpaikan perusteella, vaikka asuinpaikan valitsemisen vapaus on turvattu hallitusmuodon 7 §:ssä, eikä kansalaisten perusoikeuksien nauttima suoja saisi siten lähtökohtaisesti riippua valitusta kotipaikasta.
- Hallituksen esitykseen sisältyvä lakiehdotus on käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 67 §:ssä ja 69 §:n 1 momentissa säädetyssä järjestyksessä.

Muistiosta puuttuvat perustelut

Maa- ja metsätalousministeriön kalastussääntöesitystä koskevan muistion 29.6.2023 kohtaan 5 Sopimuksen sisältö perustuslain kannalta on kirjattu, että ”*Uuden kalastussäännön neuvottelutuloksen kannalta keskeisimpiä perustuslain turvaamia perusoikeuksia ovat lohikantojen tilaan liittyvä vastuu ympäristöstä (20 §), saamelaiden kulttuuriin liittyvä oikeus omaan kieleen ja kulttuuriin (17 §) sekä omaisuuden suojaan (15 §). Myös oikeus työhön ja elinkeinovapauteen (18 §) on ollut tarkastelun kohteena. Perusoikeuksia on mahdollista rajoittaa, mutta rajoitusten tulee olla perusteltuja, tarkkarajaisia ja kohtuullisia.*”

Kalastussääntöesitystä koskevassa muistiossa edellä mainittuja perustuslain turvaamia perusoikeuksia on tarkasteltu vain saamelaisen kulttuurin osalta; ”*Kalastuksen säätely onkin pyritty toteuttamaan siten, että kalastussäännöllä luodaan edellytykset lohikantojen elpymiselle ja saattamiseksi kestäväälle tasolle, jotka ovat saamelaiden perinteisen kalastuskulttuurimuodon harjoittamisen edellytyksenä.*”

Muistiosta puuttuvat myös perustelut kalastussäännön asuinpaikkaperiaatteen suhteesta oikeuteen valita asuinpaikka (PeL 9 §), asuinpaikkaperiaatteen suhteesta yhdenvertaisuusperiaatteeseen (PeL 6 §) sekä perusoikeuksien rajoituksia koskevat perustelut.

Valtio on ottanut itselleen omistajalle kuuluvan oikeuden määrätä kalastuksesta Tenojoella

Kalastusoikeus on Suomessa sidottu vesialueen omistamiseen. Suomen valtio on kuitenkin ottanut itselleen vesialueiden omistajilta (osakaskunnilta) ja kalastusoikeuden haltijoilta oikeuden määrätä kalastuksesta Tenojoen vesistössä. Näin siitäkin huolimatta,

että valtion omistusosuus Tenojoen kalastusoikeudesta vaihtelee 3:sta 33:een prosenttiin eri lähteiden mukaan. Esimerkiksi ulkopaikkakuntalaisten omistuksessa on noin 44 prosenttia alueen kalastusoikeuksista (MMM:n luonnos hallituksen esitykseksi / MMM:n lausuntopyyntö 13.11.2020 VN/15988/2020).

Tenojoen vesistön kalastuksesta käytävässä keskustelussa sekoitetaan termit kalastusoikeus ja kalastuslupa toisiinsa. Voimassa olevan kalastuslain (379/2015) 5.1 §:n mukaisesti kalastusoikeus perustuu vesialueen omistukseen. Kalastusoikeus sisältää *oikeuden kalastaa ja määrätä kalastuksesta*. Kalastuslupa on vesialueen omistajan antama lupa kalastaa vesialueellaan. Kuten esityksestä Tenojoen kalastussäännöksi käy ilmi, säännössä otetaan kantaa vain siihen, mille kalastajaryhmille voidaan myydä millaisia kalastuslupia.

Kalastusoikeus on sidottu omistusoikeuteen, ei asuinpaikkaan

Kalastuslaissa ei ole säädetty erikseen kalastusoikeudesta Tenojoen vesistössä. Kalastuslain 3.2 §:ssä säädetään, että *kalastuslain ja sen nojalla annettujen asetussäädösten säännöksiä on sovellettava* myös valtakunnan rajalla oleviin vesistöihin, jos vieraan valtion kanssa tehdyn sopimuksen perusteella ei ole toisin säädetty.

Suomen ja Norjan välisen rajajoen Tenojoen vesistön kalastuksesta on laadittu kalastussopimus (SopS 41-42/2017), jonka liitteenä oleva Tenojoen vesistön kalastussääntö sisälsi käytännön määräykset kalastuksen järjestämisestä rajajokialueella.

Myös nyt lausuntokierroksella oleva kalastussääntöesitys sisältää päivitettyt säännökset kalastuksen järjestämisestä Tenojoen vesistöalueella. Valtiosopimus ja kalastussääntöesitys eivät sisällä säännöksiä kalastusoikeudesta, joten tältä osin kalastuslain 5 § on voimassa myös Tenojoen vesistöalueella.

”Kalastussäännön 3 §:än tehdyt muutokset pelkästään selventävät kysymystä siitä, kenellä Tenojoen kalastuspiirissä on kalastusoikeus. Näillä muutoksilla ei puututa itse kalastusoikeuteen eli kysymykseen siitä, kenelle Suomen voimassa olevan lainsäädännön mukaan tämä kalastusoikeus kuluu” (HE 54/1982 vp., s. 5, PeVL 5/1982 vp., s. 2).

Tästä huolimatta Tenojoen vesistön kalastusoikeus on vuodesta 1979 lähtien kalastussäännössä sidottu kiinteistön omistamisen sijasta asuinpaikkaan.

”Vuonna 1979 kalastussäännössä (3 §) annettiin asuinpaikkarajoitus (asuinpaikkaperiaate), jonka mukaan vain Tenojoen vesistön jokilaaksoissa vakinaisesti asuvat kalastusoikeuden omistajat saivat käyttää pato ja verkkopyydyksiä. Kalastussäännön asuinpaikkarajoituksen seurauksena kaikkien ulkopaikkakuntalaisten kalastusoikeuden omistajien omistusoikeuden sisältö tehtiin käytännössä tyhjäksi.” (Kulki, A-N. & Vitikainen A. 2009: Tenojoen kalastusoikeuksista sekä niihin kohdistuvien rajoitusten korvaamisesta. – Maanmittaus 84:2).

Kaikki viimeisten 40 vuoden aikana esiin tuodut fundamentaaliset ongelmat ovat edelleen olemassa kalastussääntöesityksessä. Tenojoen vesistön jokilaaksojen ulkopuolella asuvien kalastusoikeuden haltijoiden asema on edelleen lähes muuttumaton. Nämä perusoikeusongelmat on nyt ulotettu koskemaan myös muiden lajien kuin lohen kalastusta. Ehdotetun kalastussäännön mukaisesti jopa kalastusturisteilla (Kalastajaryhmä 4) on laajemmat mahdollisuudet kalastaa Tenojoen vesistössä kuin ulkopaikkakuntalaisella kiinteistön omistajalla.

Kalastuslupaluokista säädetään kalastussäännön 7 §:ssä ja kalastuslupien jaosta 8 §:ssä;

Kalastajaryhmään 1 (= paikkakuntalainen kalastusoikeuden haltija) kuuluva henkilö voi saada *yleisen paikkakuntalaisluvan*, joka oikeuttaa kalastukseen kaikilla kalastussäännössä sallituilla pyyntimuodoilla tietyin rajoituksin. Kalastuslupa on henkilökohtainen ja voimassa kalastuskauden.

Kalastajaryhmään 2 (= ulkopaikkakuntalainen kalastusoikeuden haltija) kuuluvat henkilöt voivat saada *muiden lajien kalastusluvan*, joka oikeuttaa kalastamaan rannalta perhokalastusvälinein. *Muiden lajien kalastuslupien* määrä on Suomen osalta 6 000 kalastusvuorokautta, josta kiintiöstä enintään kolmasosa (= 2 000 kalastusvuorokautta) on varattu kalastajaryhmälle 2. Kun lohenkalastus sallitaan, on heille varattava erikseen määritettävä osuus lohensaaliskiintiötä vastaavasta lupakiintiöstä. Kalastussäännöstä ei käy ilmi, miten ja mille ajanjaksolle 2 000 kalastusvuorokautta jaetaan ulkopaikkakuntalaisten kalastusoikeuden haltijoiden kesken?

Kalastajaryhmään 3 (= paikkakuntalainen ilman kalastusoikeutta) kuuluvat henkilöt voivat saada *paikkakuntalaisen vapakalastusluvan*, joka oikeuttaa kalastamaan vavalla ja vieheellä rannalta ja veneestä. Kalastussäännöstä ei käy ilmi, mitä *paikkakuntalaisen vapakalastusluvalla* saa kalastaa? Kalastuslupa on henkilökohtainen ja voimassa kalastuskauden.

Kalastajaryhmään 4 kuuluvat henkilöt (= ulkopaikkakuntalainen ilman kalastusoikeutta eli kalastusturisti) voivat saada *venekalastusluvan* tai *rantakalastusluvan*, joka oikeuttaa kalastamaan vavalla ja vieheellä. Vene- ja rantakalastuslupien enimmäismäärä kalastuskautta kohden päätetään vuosittain Suomen ja Norja välillä. Kalastussäännöstä ei käy ilmi, mitä vene- tai rantakalastusluvalla saa kalastaa, kuinka paljon vene- tai rantakalastuslupia on jaettavissa ja mille ajanjaksoille?

Pääministeri Petteri Orpon hallituksen ohjelma 20.6.2023

Hallituksen ohjelmaan on kirjattu, että ”Kiinteistörekisteriin merkittyjen kalastusoikeuksien omistajien omaisuuden suojaa vahvistetaan.”

”Kalastusoikeudella, joka sisältyy vesialueen omistusoikeuteen, ymmärretään suojattua valtaa harjoittaa kalastusta määrätyllä vesialueella. Kalastusoikeuteen

kuuluvat oikeus vesialueen kalakannan taloudelliseen hyväksikäyttöön ja oikeus järjestää vesialueen käyttö ja hoito. Oikeus kalastukseen nauttii hallitusmuodon 6 §:ssä säädettyä omaisuudensuojaa. Vesialueen omistuksen kytkeytyessä kiinteistön omistamiseen on asiaomainen kiinteistönomistaja hallitusmuodon 6 §:ssä omaisuutensa puolesta turvattu oikeussubjekti.” (PeVL 13/1989, s. 1)

Kuten edellä on tuotu esille, kiinteistörekisteriin merkittyjen kalastusoikeuksien omistajien omaisuuden suoja todellakin tarvitsee vahvistamista.

Esitys kalastussäännön korjaamiseksi

Kaikkeen edellä viitattuun esitämme, että kalastussääntö valmistellaan uudelleen hallitusohjelman mukaiseksi. Samalla aloitetaan uudet neuvottelut Norjan valtion kanssa kalastussäännön päivittämiseksi edellä mainittujen epäkohtien osalta.

Muutosesitysten pääkohdat;

Kalastusoikeus

1. Asuinpaikkaperiaate poistetaan kalastussäännöstä. Asuinpaikkaperiaate ei ole tarpeellinen lohikannan säilyttämisen ja lisääntymisen kannalta.
2. Kalastusoikeus kuuluu pääsääntöisesti Tenojoen vesistön jokilaaksojen kiinteistöjen omistajille siten kuin kiinteistörekisteriotteeseen on kirjattu.
3. Kalastusoikeus kuuluu myös Tenojoen vesistön jokilaaksoilla vakinaisesti asuville (saamelaisille) henkilöille.

Kalastuslupien jakaminen

1. Kalastajaryhmä 1; Kalastussääntöesityksen mukaisen ”yleisen paikkakuntalaisluvan” voi saada sellainen henkilö, joka asuu Tenojoen vesistön jokilaaksossa vakituisesti omistamallaan kalastusoikeudellisella kiinteistöllä. Kalastuslupa oikeuttaa kalastukseen rannalta ja veneestä.
2. Kalastajaryhmä 2; ”Paikkakuntalaisen vapakalastusluvan” voi saada sellainen henkilö, joka asuu vakituisesti Tenojoen jokilaaksojen ulkopuolella mutta omistaa Tenojoen vesistön jokilaaksossa kalastusoikeudellisen kiinteistön, sekä Tenojoen vesistön jokilaaksoissa vakinaisesti asuvat (saamelaiset) henkilöt, joilla ei ole kalastusoikeutta. Kalastuslupa oikeuttaa kalastukseen rannalta tai veneestä vavalla ja vieheellä tai vavalla ja perholla.
3. Kalastajaryhmä 3; ”Urheilukalastuslupa” voidaan myydä henkilöille, jotka eivät kuulu kalastajaryhmään 1 tai kalastajaryhmään 2. Kalastuslupa oikeuttaa kalastukseen rannalta vavalla ja vieheellä tai vavalla ja perholla. Kalastaminen veneestä edellyttää lisäksi erillistä ”venekalastuslupaa”.

Kalastuksen säätely

1. Tenojoen vesistön kalastussäännön tarkoituksena on säilyttää Tenojen vesistön kalakannat elin- ja kalastuskelpoisina.

2. Tenojoen vesistön kalastuksen tulee tapahtua kestävästä käytön periaatteella.
3. Kalastussääntöesityksen 5 §:n mukaisesti lohien kalastusta säädelään saaliiksi saatujen lohien lukumäärään perustuvalla kiintiöllä. Saaliiksi saatu lohi tulee välittömästi merkitä erillisellä saalimerkillä. Lohikiintiön suuruudesta ja jakamisesta Norjan ja Suomen kesken päätetään vuosittain. Kansallisen lohikiintiön jakaa Lapin ELY-keskus kalastusoikeudellisten tahojen kesken; yksityiset kalastusoikeuden omistajat, erityisperusteiset kalastusoikeuden haltijat, osakaskunnat (yhteiset vesialueet) ja valtio (yleiset vesialueet). Lohikiintiön jakoperusteena on kalastusoikeuden suuruus. Lohikiintiö on henkilö- ja perhekohtainen. Valtio voi omasta lohikiintiöstään myydä kalastuslupia urheilukalastajille.

Perustelut;

- ”Suomessa kalastusoikeuden omistajien lohisaaliin osuus Tenon Suomen puolen lohisaaliista on vaihdellut 39%:n (2009, 2016) ja 55%:n (2018) välillä (Kuva 20). Muiden paikalliskalastajien saalisosuus on vaihdellut 7%:n (2008) ja 16%:n (2016, 2019) välillä ja matkailijoiden 29%:n (2018) ja 52%:n (2008) välillä. Ulkopaikkakuntalaisten kiinteistönomistajien saalis oli osa matkailijoiden saalista 2006-2016, mutta uuden sopimuksen myötä, vuodesta 2017 lähtien, tämä ryhmä on tilastoitu erikseen, ja sen saalisosuus on vaihdellut 2%:n (2018) ja 10%:n (2019) välillä Suomen kokonaissaaliista.” (Raportti Tenon lohikantojen tila 2019 (Tenojoen vesistön seuranta- ja tutkimusryhmän raportin suomennos 1/2019, s. 29).
- Määrällisesti urheilukalastajien pyytämä osuus lohisaaliista loukkaa kaikkien Suomen puoleisten kalastusoikeuden haltijoiden perustuslaillista omaisuuden suojaa, varsinkin kun muualla asuvien kiinteistönomistajien perustuslain suojaamaa kalastusoikeutta on rajoitettu, kuten tässäkin kalastussääntöesityksessä.

Venerekisteri

Kalastajaryhmiin 1 ja 2 kuuluvilla henkilöillä on oikeus rekisteröidä yksi vene.

Perustelut;

- *Paikkakuntalaisen vapakalastuslupa* edellyttää oikeutta rekisteröidä vene.
- Kun lohien kalastus perustuu lukumääräisiin kiintiöihin, lohikannan säilymisen kannalta ei ole merkitystä, onko lohi pyydetty rannalta vai veneestä.
- Venettä voi käyttää myös muihin tarkoituksiin kuin kalastukseen.

Yhteenveto

Kalastussääntöehdotus rikkoo Suomen kansalaisten sekä kalastusoikeuden haltijoiden omaisuuden suojaa (PeL 15 §, EIS 1. lisäpöytäkirjan 1. artikla), yhdenvertaisuutta (PeL 6 §, EIS 14 artikla) että oikeutta valita asuinpaikkansa ilman, että sillä olisi vaikutusta muihin perusoikeuksiin (PeL 9 §). Kalastussääntö olisi samalla korjattava myös hallitusohjelman mukaiseksi.

Kunnioittaen,

VESIALUEOMISTAJAIN LIITTO VEALO RY

Juha-Pekka Ripatti
toiminnanjohtaja

Reima Rätty
puheenjohtaja